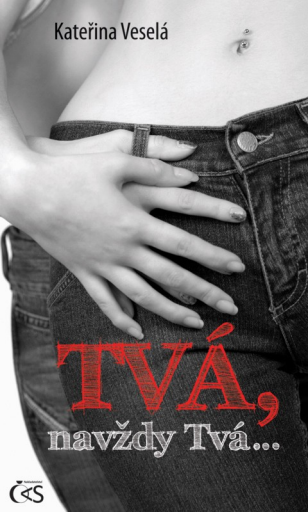

Kateřina Veselá

TVÁ,
navždy Tvá...

Kateřina Veselá

TVÁ,
navždy Tvá...

Kateřina Veselá

TVÁ,
navždy Tvá...

© Kateřina Veselá, 2012

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2012

Picture on cover: © Thinkstock.com, 2012

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Laňková,
2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-66-4

„Tak to máte dost zajímavé povolání, Kláro, což znamená i zajímavý život, vidíte?“ přikyvovala kamarádka mojí skoro tchýně i přesto, že jsem ji už hodinku přesvědčovala, aby mi tykala. Jak se to jmenovala? Ó ano, Štěpánka! Celou dobu na mě mrkala přes brýle a tvářila se, jako když neumí do pěti počítat.

„Po pravdě já si spíš myslím, že její způsob života by měl být trestný,“ usmála se moje беруška, lehce do mě strčila a pak usrkla s šibalským pohledem trochu kávy z červeného hrnečku Nescafé. Těch má skoro tchýně celou sbírku.

„To jsme, Lenko, stejného názoru. Kláro, přece nemůžeš takhle žít! Ve spěchu, nesnídat... Snídaně je přece základ dne! Podívej se, jak jsi hubená, a ty tvoje plíce mi taky dělají starosti,“ chytla se skoro tchýně a chystala se mi vyčinit, tak, jak ona to umí. S úsměvem, dobrým úmyslem a bez nejmen-

ší špetky přesvědčivosti. A to ani nevěděla, že když mi doktor pověděl o podezření na rozedmu plic, bylo to to poslední, co mi sdělil. Od té doby mě už nikdy neviděl.

Když konečně skončila jedna z našich povinných návštěv u Lenčiny mámy, která je vlastně docela fajn, jen někdy až příliš starostlivá a dobrotivá, dost se mi ulevilo. Nemůžu tam totiž chodit na záchod. Hrozně se stydím. Ostatně se stydím chodit na záchod všude, kde to moc neznám. Mám vždycky pocit, že mě všichni slyší, jak se ten zvuk rozléhá.

Proč se vůbec zmiňuji o tom dni, který byl vlastně stejný jako všechny ostatní? Ze stejného důvodu jako všichni pisálci. Nemohu si odpustit tu úžasnou frázi, provázející vykonstruované harlekýny a podobné pitomosti, ze kterých mi vstávají vlasy na hlavě. Tohle byl den, kdy přišel zvrat.

Čtvrtek.

Přišel první dopis od Alice.

Milá Klárko!

Chtěla bych Ti tímto dopisem poděkovat za všechny Tvoje knihy, články a především za knihu „Spící“.

No, no, jen se nezblázni, děvče! Pár článků o ničem, pár knih o tomtéž. Co to je oproti tomu, co jsem chtěla kdy dělat? Ale to je jedno.

... Asi si říkáš, že Ti píše další ubožačka, fanynka, které Tě, jak píšeš v jednom svém článku, občas otravují. Ale já taková nejsem.

Kde bereš tu jistotu?

... Tvoje slova mi pomohla vstát. Víš, měla jsem spoustu problémů. Nízké sebevědomí, těžká rodinná situace, deprese. Ale když jsem začala číst Tvoje knihy, zhlédla jsem se v Tvých hlavních hrdinkách, které Ti jsou tolik podobné, a rozhodla jsem se být silná a nebojácná jako ony.

Skutečně? To ti dost fandím, vážně! Usmála jsem se na papír a zapálila si mentolku. Lenuška je hrozně háklivá na kouř v autě a já už nedokázala déle vydržet bez hřebíčku do rakve. Kdyby mě viděla беруščина máma... Nebo ten můj doktor!

... Často jsem se setkala s výsměchem, na co že si hraju? Ale nevzdala jsem se. Tvoje hrdinka by se taky nenechala zastrašit, protože i Ty bys odolala náporu posměšků.

Tím si nejsem tak jistá, po pravdě řečeno. Nikdy jsem se nesetkala s tím, že by mi lidé okolo ubližovali. Díky lehce přidrzlému a dost suverénnímu vystupování, které mám bůh ví po kom, si na mě nikdo nedovolil ani zvýšit hlas. Až na tu holku ze

základky. Ale pak jsem zvýšila hlas já, a protože jsem extrémní cholerik, radši mě ignorovala.

... Tak jako Diana, Simona i Petra. Ač mají různá jména, všechny jsou Klárkou. Tebou, tou úžasnou a veskrze dokonalou osobností, která se nebojí.

Nechtěla by ses se mnou někdy setkat? Byla bych moc ráda.

Tvá, navždy Tvá, Alice

Její dopis byl milý, tuctový a byla na něj, stejně jako na ostatní, jediná možná odpověď: že děkuji za podporu, dopis i za čtení mých knih, že se nemůžeme setkat, protože mám moc práce... To většinu uspokojilo, myslím duševně. Tedy ne že by jich bylo moc. To bych si nemohla dovolit jim odepisovat.

„Ty nepracuješ, lenochu?“ zvolala naoko rozzlobená Lenuška, když dorazila z práce a nalezla mé zlenivělé tělo ještě v kýčovitém zeleném pyžamku na gauči. Pravdou je, že ten den jsem nenapsala ani řádku. Ale termín odevzdání rukopisu byl daleko. A to bych přece nebyla já, kdybych všechno nedodělávala na poslední chvíli jako svědomitý workoholik.

„Já přemýšlím,“ usmála jsem se a pomalu se zvedla. Šla jsem za ní do kuchyně a pomohla jí vybalovat nákup.

„V polici v chodbě máš nějaký dopisy. Znáš to, banka, účty a jiný věci, který tak miluješ,“ oznámila mi s úsměvem Lenka a složila červenou tašku z Penny do šuplíku, ze kterého už přetékały ige-litky.

„Jo, jo, hned se na to vrhnu,“ řekla jsem znechuceně a dala jí letmou pusou na tvář.

Opravdu přišel výpis z banky, ale taky pohled od kamarádky ze Zlína. Byla na dovolené v Krkonoších, tak o sobě musela dát povinně vědět. A pak dopis od Alice.

Klárko, Ty jedna!

Dnes jsi nehnula ani prstem! Byla jsem se na Tebe třikrát podívat, a pokaždé jsem Tě spatřila buď na gauči u televize, nebo slídit v ledniče.

Co to má být?

... Pokud takhle pracuješ, tak by Ti přece neublížilo dát si pauzu od „nicnedělání“ a sejít se mnou. Nebo snad ano?

Tvá, navždy Tvá, Alice...

Byla jsem v šoku. Jakže? Byla mě zkontrolovat? To si snad dělá legraci! Věděla jsem, že bydlíme ve stejném městě, ale Praha je přece velká! Nebydle-

ly jsme ani ve stejné čtvrti! A ten vyčítavý tón mě dostal do kolen snad nejvíc. Tahle slečna si zřejmě myslela, že se jí musím zodpovídat. Napsala jsem jí tedy, že se jí nehodlám omlouvat za nedostatek inspirace a chuti k tvoření. Přece jen jí do toho nic není. Naštvala mě a vyděsila zároveň, a tak jsem ji nehodlala šetřit.

Vysvětlila jsem jí, že potřebuji své soukromí a že si rozhodně nepřěji, aby mě chodila kontrolovat, jestli pracuji, nebo se prostě jen flákám. Ať se radši věnuje sobě a neztrácí čas.

Moje krásná Lenuška přišla druhý den z práce dřív. Tím okamžitě zahнала moji poprdelní náladu na ústup. Alespoň na chvíli.

„Jsme pozvané k Milanovi. Pořád skuhrá, že se ani neukážeme.“

„Lenuško, on není zvědavej na mě, ale na tebe. Je to tvůj bratr, kterej mě rozhodně nemá v lásce,“ opáčila jsem. Ke skoro švagrovi se mi fakt nechťelo. Vůbec tak nějak neholduji trajdání po návštěvách. A Milan má ještě ke všemu dva syny, dvojčata Honzíka a Káju. To nejsou děti, ale čerti! Pořád mě tahají, ať si jdu hrát, pobíhají po bytě, řvou. Zkrátka nedají pokoj a nenechají mě ani vypít si

v klidu kafe. Ani je nenapadne prudit Lenku! Jen samá „teta Klára“!

„Ale, kotě, já tam nechci jít sama,“ žadonila beruška.

„To ‚kotě‘ si nech, nemám ráda jeho děti!“ zavrčela jsem. Nehodlala jsem jí říkat, že nemám ráda *žádné* děti.

„Zlato, jen na hodinku. Kafičko, pár slov a půjdeme,“ nenechala se odbýt.

„Nesnáším, když mě přemlouváš. Protože vždycky dosáhneš svého, můro jedna!“ zabručela jsem a zaklapla laptop.

„Jestli tě ruším při práci, tak řekni,“ podívala se na mě.

„Ne, dobrý. Stejně mi to nějak nejde,“ zahučela jsem, lokla si pomerančového džusu a prokřupla si krk. Beruška srovnala přehoz na křesle.

„Kolegyni v práci se narodila neteř,“ řekla, když konečně přestala uklízet, na cokoliv jen přišla, sedla si a napila se z mého hrnku. Zaksichtila se. Moje kafe jí nikdy nechutnalo.

„Takže jste oslavovali?“ zeptala jsem se. Chtěla jsem odvést řeč jinam a snažila se ignorovat výraz v jejím hezkém, jemném obličejí. Ten pohled byl smutný tak jako vždycky, když dojde na děti. Tolik by chtěla caparta, ale já jí ho nemůžu dopřát, i kdybych chtěla. A já vlastně nikdy ani moc nechtěla, protože riziko, že přijdu o její pozornost a péči, mě dost děsilo.

„Chápu, nechceš mluvit o dětech,“ zabručela a sklopila oči. Mrzelo ji to.

„Kotě, ty víš, že adoptovat mimino nebo starší děcko se v naší zemi homosexuálním párům nepovoluje,“ seznámila jsem ji s už tolikrát omílanou pravdou. Soucitný tón se mi bohužel nevydařil.

„A Tomáš by to pro nás neudělal?“ zkoušela to dál.

„Jako co?“

„Neudělal by ti pro nás dítě?“ pípla.

„Tohle jsme už přece řešily. Ty nemůžeš vypadnout na mateřskou a já zase nedokážu přestat kouřit. Taky nemůžeme žít jen z mýho minipříjmu. Je to začarovanej kruh,“ pokusila jsem se tenhle nadmíru nepříjemný rozhovor utnout.

„Tak můžeš přestat pomalu, a až ti to nebude vůbec chybět, můžeš se zeptat toho Tomáše. Můj šéf teď přešel na elektronický cigarety a už skoro nekouří.“

„Tomáš by nedokázal žít s tím, že má dítě a nesmí se k němu hlásit. Znáám ho už dlouho, nemá cenu se ptát.“

„Když já bych to děťátko tak moc chtěla...“ začala Lenuška natahovat. A bylo to tu zase. Snažila jsem se neprotáčet panenky. Povedlo se. Asi se přece jen umím ovládat. Jupí!

„Já vím, zlato. Ale ber to tak, že vůbec nepřemýšlíme nad tím, jaký by to bylo pro dítě. Lidi dovedou být zlí, to přece víš,“ objala jsem ji.

„Ale vždyť já to chápu,“ kníkla беруška.

„Ach jo, to je zase den,“ povzdychla jsem si a hladila ji po šubajících se zádech.

Co se práce týče, nedařilo se mi. To není častá situace, já přece vždycky vymyslím nějakou hloupost, plácnu ji do počítače a pak ji vnucuji v nakladatelství. Ale tehdy ne. Prostě to nešlo. Věci a lidi kolem mě byli až nepřírozeně v klidu. Žádné rozbroje v mé nebo беруščině rodině, ani mezi námi dvěma, nikde nikoho nezabili, a jestli ano, já o tom nevěděla, protože nekoukám na zprávy. Domovník nenadával na kdejakou hovadinu, sousedi neházeli talíři, těm z druhé strany nejspíš oněmělo děcko. Klid, ticho. A ve vzduchu visel průšvih, který na sebe nedal dlouho čekat.

„Sakra, to si děláš srandu?!“ zavrčela jsem, když mě probudil Lenčin telefon. Ve čtyři ráno. Nenávídím násilné probuzení a ještě mnohem víc nesnáším písničku Beautiful Girls od Seana Kingstona. Spojení těchto dvou věcí ohrozilo mé sebeovládání a probudilo v mé křehké duši touhu zabít.

„Asi volají z práce,“ zahuhlala unaveně Lenuška a snažila se najít řvoucí mobil kdesi pod polštářem. Konečně tu ukřičenou cihlu našla.

„Haló? Ano, u telefonu,“ ohlásila se mile. Pak se na mě tak divně podívala a odešla do obýváku. Nezdálo se mi to, a tak jsem šla za ní.

Seděla ve vytahaném černém tričku na pohovce, nohy chodidly opřené o stůl. Byla krásná, její noční úbor mnoho nezakrýval. Rozhodně ne nohy. A její vždy perfektně oholená lýtka se leskla v oranžové záři pouličního osvětlení. Poetické.

„Tak poslouchejte, nevěřím ani slovu z toho, co se mi tu snažíte namluvit!“ vyjela najednou po volající a vytrhla mě tím z pozorování jejího těla.

„Co se děje?“ zeptala jsem se šeptem. Ukázala mi, že mám mlčet. Její ukazováček se jemně dotkl mých rtů a jen to stačilo, abych se utišila. Napadlo mě, jestli by mě mohla mávnutím ruky donutit přestat dýchat. A pokud ano, zdali by to bylo takhle snadné.

„Ale samozřejmě...“ utrousila ironicky a tvářila se našťavaně. Nenávidím tyhle chvílky nevědomosti. Už ve škole jsem byla něco jako drbna. Ale ne doslova. Ovšem pokud se něco dělo, chtěla jsem vědět co.

„Tak co je?“ zeptala jsem se netrpělivě a nahlas. Lenka neodpovídala a dál naslouchala nepřičetně znějícímu hlasu ze sluchátka.

„To je všechno moc pěkné, ale já Kláře věřím víc než člověku, kterého neznám. Vůbec nechápu, o čem se mě to snažíte přesvědčit,“ mluvila tak rázně, až mě to šokovalo. Ten drsník jsem přece vždycky byla já! A teď jsem měla kvůli zaslechnutí

svého jména v kalhotách. I když to vlastně nebyl strach, jen nepříjemný pocit. Ve vzduchu totiž fakt viselo něco nepěkného.

„Poslouchejte, mě to nezajímá. Jsem pracující člověk, tudíž musím někdy spát. A tomu se hodlám právě teď věnovat místo vykecávání se s bůhvíkým. Mějte se, jak chcete, jasný?“ zavrčela a položila telefon. Podívala se na mě. Byla vytočená.

„Co to sakra bylo?“

„Jak se mohla nějaká tvoje obdivovatelka dostat k mému číslu, co?!“ zeptala se. Bylo to na ni tak tvrdé! Ta romantička, něžná princezna, s oblymi boky a nikdy nebarvenými – a tudíž zdravými – vlasy, byla najednou připravená zabít mě pohledem.

„Nevím,“ vypravila jsem ze sebe.

„A znáš nějakou Alici?“ pokračovala.

„Vlastně si teď s jednou píšu. Trubka, která se zhlídla v tom braku, co mě živí.“

„Ta ‚trubka‘ mi řekla, ať se laskavě klidím. Tvrdí mi, že tě miluje a dávno spolu něco máte. Nemám vám stát v cestě?!“ řekla beruška vyčítavě a její nepřístupný pohled mě fackoval.

„Ale to je přece blbost!“ vykřikla jsem vyděšeně. Přiskočila jsem k ní a objala ji. Mou údajně silnou duši zaplavil strach, že mě opustí.

„Necvokať, já jí to přece nesežrala!“ vyhrkla Lenuška. Má zřejmá panika z ní zase udělala tu berušku, kterou jsem znala. Opět byla něžná, jemná, moje.

„Doopravdy?“ ujišťovala jsem se.

„Vážně. Jen opravdu nestojím o nějaký blázny, co nám budou otravovat život. Jestli na ni máš kontakt, tak jí vysvětli, aby nás nechala být. To je celý.“

„Udělám to! Fakt! Hned ráno jí napíšu!“ nedovolila jsem jí vyprostit se z mého sevření. Chtěla jsem, aby cítila, jak ji mám ráda. Že jsem jen její. I kdyby to mělo bolet.

„Tak fajn, jdu spát.“

„Dobře.“

„A Kláro?“

„Ano?“

„Ta ženská je asi cvok. Měla bys někoho zavolat, než začne dělat blbosti.“

„Ale to zas ne. Je to jen smutná holka, která ještě neví, co se sebou. Neměj zbytečně strach, kotě,“ ujišťovala jsem ji a vlastně i sebe. Není to nic příjemného, když vlastně nevíte, co máte čekat.

„No, podle hlasu je to dospělá ženská. Nic, ráno vstávám do práce,“ utrousila a zapadla do ložnice. Přes sklo jsem mohla ještě na zlomek vteřiny vidět siluetu jejího, mnou tolik zbožňovaného, těla.

Lenuška je obchodní zástupkyně. Její práce je sice časově dost náročná, ale mně to takhle vyhovuje. Nejen proto, že vyžaduje solidní vzhled. Nenávidím ženské, které se zanedbávají, a to jen proto, že jim už není „-nácť“. Lenka je vždy upravená... a krásná. Jeden z mnoha důvodů, proč zrovna ona. Dalším důvodem by mohl být fakt, že Lenuška je mateřský typ, zatímco já jsem

značně infantilní a nezodpovědná. Ale to je asi blbost.

Hned ráno jsem Alici napsala dopis:

Milá Alice,

velmi si vážím Tvého zájmu o mne a mou tvorbu, ale Tvůj telefonát mé přítelkyni... To byla hloupost. Věřila jsem, že jsi inteligentní mladá slečna, ale Tvůj, řekněme, nevhodný způsob jednání mě přesvědčil spíš o opaku. Stejně jako si nepřeji být sledována, tak je mi proti srsti vysvětlování Tvých slov mé berušce. Co Tě to jen, děvče, napadlo?

Klára

Čekala jsem okamžitou odpověď. Marně. Dva dny nic. Týden ticho. Dva týdny se pořád nic nedělo. Ale obdržela jsem pozvání na kafe od Tomáše.

„A jak se vůbec máš, ty spisovatelko?“

„Blbě. Nemůžu teď vůbec nic dělat. Jsem totiž nějaká roztěkaná. Nedokážu se soustředit, jsem

jak malý dítě, psaní mě nebaví. Jsem líná i mrkat.“

„To je ti podobný,“ usmál se.

Dalo by se říci, že Tomáš je můj kolega. Ovšem píše na rozdíl ode mě fantasy, ale moc hezky. Taký je úspěšnější než já. Navíc bývalý spolužák, který mi s nechutným požitkem jemu vlastním předhazuje, že maturitu jsem složila s odřenýma ušima až na druhý pokus, protože jsem devadesát procent školní docházky prospala nebo zapekla. Tedy jsem jen tak tak proplouvala.

Povídali jsme si asi čtyři hodiny, jak to máme ve zvyku. Najednou zavolala jeho přítelkyně, nevzpomínám si na jméno, střídal holky jak ponožky, a on musel odejít. Slečně chcípnul pes a Tomáš se rád ujal role utěšitele. Já se rozhodla dopít kávu, a tak jsem zůstala u bílého stolečku v naší oblíbené kavárně chvilku sedět sama. Přemýšlela jsem, jestli třeba nevypadám jako osamělá stará panna.

„Máš tu volno?“ zeptal se někdo a já zvedla zvědavě hlavu. Paní, minimálně o tři desetiletí starší než já, v béžovém kostýmku. Krátké, mahagonové vlasy, šedivé odrosty.

„My se známe?“ zvedla jsem levé obočí, protože právě zvednout neumím. Hlavou mi běžaly nejruznější obličejové tváře lidí, se kterými jsem se už v životě setkala, ale ani jeden z těch mnoha nepatřil této ženě. A dáma si přisedla.

„Neznáme, ale znáš Alici. Poslouchej, děvenko, za prvé je Alice o dost starší než ty a za druhé se